

LUCIE BEATRICE J.



Hraběcí gentlemaní

© Lucie Beatrice J.

Brno, 2024
Nakladatelství SOLIS

© SOLIS, 2024

Vydalo v roce 2023 nakladatelství Solis,
Ladova 15, 621 00 Brno,
web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
jako celkově 6. a 1. elektronickou publikaci v edici SOLIS

První vydání, 1. elektronické
Obálka – návrh a zpracování © Triss Moradream

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být kopírována či
jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení
nakladatele.

ISBN 978-80-88652-45-8 (ePub)

ISBN 978-80-88652-46-5 (Mobi)

ISBN 978-80-88652-47-2 (PDF)

Anotace

Nahlédněme pod pokličku šarmu pravých gentlemanů z minulosti, který společně s dusotem koňských spřežení dodával každému dívčímu nádechu to pravé vzrušení. O tom je Romantika na třetí:

Povinna rodu

Caroline snila o velké lásce z knih. Takové, co zasáhne přímo do srdce. Její sny a touhy však musely ustoupit povinnostem vůči rodu. Před oltářem řekla ANO ovdovělému hraběti Dornfield. Cesta k lásce se uzavřela. Zbyla jen otázka... Co nalezne ve svém novém domově?

Sirotek

Lina nikdy nezapomněla, odkud přišla. Znala jen temné kouty ulice. Osud jí přivedl do cesty Christopfera Detyre. Hrabě jí dal život, o jakém se jí nikdy ani nezdálo. Jak křehká je ovšem duše malého děvčátka? A co skrývá toužící srdce dospívající dívky?

Hranice původu

Služba na panství? Co více si přát. Bell potkalo velké štěstí. Chtěla pomoci své rodině k lepšímu živobytí. Cesta, kterou se vydala, nabrala směr k pevné hranici, kterou nelze překonat. Nikdy nezapře svůj původ. Jde však změnit svoji budoucnost?

©Lucie Beatrice J.

Romantika na třetí

Příběh první

POVINNA RODU

1. Kapitola

„Já to dobře vím, Patricie, ale je to jediná možnost!“ Hrabě zakroutil hlavou a dál přecházel po pokoji. Když se konečně zastavil, ruce sepnul za zády. Pohlédl na svou znepokojenou choť.

„Nelíbí se mi to. Je ještě mladá. Uvědomte si, můj drahý, že není připravena na manželství!“

Hrabě se zamračil. „A to chcete, aby nás společnost odvrhla? Dobře víte, jak to chodí. Všichni se dozvědí, že rozprodáváme majetky a statky. Jakmile to vejde ve známost, už nebudeme vítáni. Nikde! Budeme za zkrachovance. Máme dluhy rodu, které se musí brzy splatit. Není jiná možnost.“

Poslední, co by hraběnka Winter chtěla, byla ztráta společenského postavení. „Já jen nechci, aby naše dcera byla nešťastná. Ale souhlasím s vámi. Nemůžeme si dovolit přijít o naše postavení.“

„Samozřejmě ani já nechci, aby naše dcera v manželství trpěla.“ Hrabě se ztěžka nadechl. „Tady jde přece o víc. O celé panství, rod! Mohli bychom oženit našeho syna. Ten ovšem šanci na vhodný sňatek nemá! Zvláště nyní. Žádný hrabě nebo lord nedá svou dceru za ženu našemu synovi. Kdo by spojil své majetky s panstvím, které je na dně. Netřeba si lhát, není to moc povedené dítě. Rozmazlený floutek bez zábran. I jeho přičiněním se dluhy navýšily.“

Hraběnka si byla vědoma toho, že jejich syn uspíšíl zkázu panství. Pověst jejich rodu visela na vlásku. „Proč zrovna hrabě Dornfield?“

„Je ochoten si ji vzít! Vloží hodně peněz do našich statků a z výnosů pak vše splatíme sami. Napraví i několik prohřešků našeho syna. Hrabě je schopen zařídit vypořádání dluhů v Londýně.“

„Opravdu to uděláte?“ Jeho žena stále pochybovala, ale rovněž se zdála rozrušena představou, že nedostane pozvání na piknik u hraběnky Lotty. A o ten určitě přijde, pokud je společnost začne přehlížet.

„Není jiná možnost. Oznamte sňatek Caroline. Začněte ji chystat na svatební den. Já mám ještě spoustu práce.“ Po těchto slovech hrabě Winter odešel do své pracovny.

Paní domu vstala a vyšla po velkém majestátním schodišti. Musela své dceři oznámit, že se již za měsíc stane hraběnkou Dornfield.

Caroline seděla ve svém pokoji s knihou v ruce. Velmi ráda trávila svůj čas čtením. Nevěděla, proč má tak ráda knižní příběhy. Snad hledala námět své touhy. Chtěla si vysnít svůj budoucí život. Tušila ovšem, že se její sny nenaplní.

Byla to laskavá dívka. Všichni ji zbožňovali pro její milou povahu a dobré srdce. Dlouhé kaštanové vlasy nosila na vzdory protestům své matky jen lehce sepnuty. Drobnému obličejí tak dodávala na půvabu. Měla ve společnosti mnoho obdivovatelů, ale žádný nezasáhl její srdce. Toužila poznat velkou lásku. Takovou, která vše překoná. Opravdovou a nehynoucí. Příchod matky ji vytrhl ze zamyšlení.

„Caroline.“

Zvedla hlavu od knihy. „Stalo se něco? Vypadáte ustaraně.“

Přistoupila k ní blíže. „Ano, dítě, stalo. Dobře víš, jak na tom naše panství je. A tvůj bratr se chová velmi nezodpovědně! Brzy budeme na mizině!“

Hraběnka se zhroutila na pohovku vedle své dcery. Posunkem ruky naznačila, aby ji podala sklenici vody.

Caroline tak učinila. „Opravdu je to tak vážné? Myslela jsem, že...“

„Ještě vážnější! Z uznávané rodiny se zásluhou tvého dědečka, strýce a nyní i bratra, stává chudý, zadlužený rod. Všem budeme pro smích.“

„A není nějaká možnost, jak vše zvrátit? Otec by mohl...“

„Jedna naděje tady je.“ Matka jako zázrakem pookřála. „Hraběte Dornfield znáš. Toho ze sousedního panství.“

Dívka chvíli přemýšlela a přikývla. „Ano, znám. Viděla jsem ho několikrát ve společnosti.“ Začínala tušit, kam její matka ve svém sdělení směřuje.

„No, a hrabě nám, tedy tvému otci, nabídl pomoc. Je tu ale jedna taková věc...“

„Jaká věc?“ Nyní si byla skoro jistá tím, že hraběnka vyřkne větu, která velmi změní její život.

„Musíš se za něj provdat!“

Caroline zbledla. Její obava se naplnila. Hlavou ji začala vířit spousta myšlenek.

Vždyť je starší než její rodiče! Viděla ho jen několikrát. Sotva jej znala.

Cítila se lapená do pasti. V obličeji byla stále bledá, když se zeptala sotva slyšitelně: „On za tu pomoc požaduje, abych se za něj provdala?“

„Ne, holčičko, to rozhodl tvůj otec. Hrabě si o tebe neřekl. I když určitě chtěl nějaké záruky. Otec uznal za vhodné, aby tato pomoc byla zpečetěna tvým sňatkem.“ Již nedbala na pocity své dcery. Nesouhlas s tímto manželstvím mizel v nedohlednu. Naplňovala ji záchrana společenského postavení.

„Kd-kdy se mám vdát?“

„Za měsíc. Až se vše smluví.“

Caroline chvíli přemýšlela. Jistě, byla vychována tak, aby plnila vůli svých rodičů. Provádá se, za koho určí. Ale nyní... věděla kdy a za koho. Hrud' se jí sevřela smutkem. Není to muž, o jakém snila. Zнала jej málo. A o manželství nevěděla téměř nic. Nikdy neviděla u svých rodičů projevy lásky. Vždy pozorovala jen nucenou úctu, která šla ruku v ruce jejich postavení. Vše činili jen pro to, aby je společnost obdivovala. Přetvářka před společností, služebnictvem a hlavně jejich dětmi. Caroline již nebyla malá holčička. Věděla, co se děje za zavřenými dveřmi, když si rodiče myslí, že nikdo nic neslyší a nevidí. Byla několikrát přítomna toho, jak otec matku ponižoval. Vyčítal spoustu věcí. Matka mu neodporovala. Vždy se snažila jen o náznak protestu, ale neřekla svůj názor. Uzpůsobila se otcí. Tohle však Caroline nechtěla. Přála si domov, kde bude milující manžel a láska. Ten sen se rozplynul.

Nakonec promluvila: „Vezmu si jej.“

Hraběnka svou dceru objala. „Ach, dítě drahé, musíme vše připravit. Nechat ušít výbavu. A hlavně svatební šaty. Hned to jdu zařídit. A samozřejmě oznámím vše tvému otcí.“

Konverzace skončila. Dveře za matkou zaklaply. Caroline zůstala sama se svými myšlenkami. Nevšimla si, že někdo další vstoupil.

„Brzy půjdeš z domu.“

Zadívala se na příchozího. „Zvěsti se šíří rychle.“

Její bratr se tvářil spokojeně. „Matka to právě sdělila otci.“

„Proč jsi tady? Blahopřát mi určitě nepřicházíš. A do mého pokoje nikdy nechodíš.“

Richard se začal hlasitě smát. „Proč bych ti měl blahopřát? Nezáleží mi na tom, co s tebou bude. Mě zajímají výhody z toho plynoucí.“

Caroline zakroutila hlavou. „Víš, není správné myslet si, že když jsi syn hraběte, můžeš si dělat, co chceš. Nebrat ohledy na jiné.“

„Přestaň poučovat! Chystej se raději na manželské povinnosti.“

Při odchodu prudce zabouchl dveře. Celou chodbou se rozezvučela hlasitá rána.

Posmutněla ještě víc. Vděk od svého bratra nečekala, ale trochu ohledu by mu neublížilo. Zvláště, když se dluhy rozrostly i díky jeho přístupu k životu. A jí nezbyvá než čekat na svatební den.

Hrabě Dornfield seděl ve své pracovně.

Celý měsíc se správcem hraběte Wintera, dával dohromady vše potřebné k záchraně jejich panství.

Bylo s tím více starostí, než prve předpokládal. Ale vždy dokončil, co začal.

Navíc jej zavazoval i dohodnutý sňatek.

Nikdy se naplánoval znovu oženit. Když před lety zemřela jeho žena, ani jej nenapadlo hledat novou hraběnkou. Bylo však pravdou, že panství potřebovalo i ženskou ruku. Hlavní hospodyně vše zastávala víc než dobře, ale chtělo to dohled a rozhodnost paní domu.

Nakonec souhlasil s návrhem, který přednesl hrabě Winter. Jako záruku jeho pomoci – manželství s Caroline.

Viděl svou budoucí ženu jen několikrát. Přestože žila na sousedním panství, ve společnosti ji často nepotkal. To jejího bratra Richarda bylo všude plno. Bohužel. Hazard, alkoholové večírky, nezřízený život a lehkomyšlnost.

Mnoho o mladé budoucí hraběnce nevěděl. Byla půvabná. Zástupy obdivovatelů ji skládali hold. Nikdy si však nevšiml, že by se s některým mladíkem bavila víc než v mezích společenské etikety.

Velmi jej zajímalo, jak o sňatku smýšlí ona. Již zítra se stane jeho manželkou. Poté oba zjistí, zda jejich společný život bude utrpením nebo ne. Jestli nebude mladá žena den za dnem proklínat uzavřený svazek. Kéž by prožili manželství s úctou jeden k druhému.

Druhého dne vstala Caroline celá rozlámaná. Unavená. Celou noc nemohla pořádně spát. Měla obavy z toho, co přinese její svatební den.

Bude jako muži, v jejichž přítomnosti ženy mlčí a čekají, až jsou vyzvány? Nebo snad podobný otcí, který matku respektuje jen pokud se v blízkosti nachází i další lidé? A manželské povinnosti? Najde u něj ohleduplnost, krutost či něhu?

Od rodičů věděla, že je hrabě vdovec. Ovdověl ještě dříve, než se Caroline narodila. Je to tedy zkušený muž.

Věděla, připravovala se na to, že bude jednou paní domu. Zvládne to však? A když ne, jak se k ní hrabě zachová?

Její úvahy přerušil příchod komorné a matky.

Hraběnka ihned zaměřila svou pozornost na dceru. „Vstávej, dítě. Je čas obléknout svatební šaty. Tvůj budoucí muž tě očekává.“

Caroline beze slova vstala a nechala se obléknout. Matka na vše dohlížela. Nezapomněla však dceři udělit několik rad do manželství.

„...A jak jsem ti již řekla: na manželském loži musíš vyhovět svému muži. Ve všem. Vždy! Je důležité, abys porodila dítě. Nejlépe samozřejmě syna. Nestěžuj si na nic. Zachovej pokoru a úctu ke svému choti. Hlavně se tvař mile ve společnosti. Zvláště, když budeš po boku hraběte.“

Dívka rady téměř neslyšela. Obavy z manželství přehlušovaly proslov matky, která náhle pronesla: „Hotovo. Nastal čas.“

Šla jako ve snách. K oltáři přišla v opojení smutku a strachu. Přes jemný závoj nebylo vidět jejich slz. Rozostřený pohled ji navíc znemožnil rozeznat, jaký vlastně ženich je.

Vše se událo tak rychle.

Nezaznamenala okamžik, kdy byli oddáni jeden druhému na zbytek života. Nepamatovala si ani chvíli příchodu ke kočáru svého manžela.

Dveře zaklaply a byla odvážena vstříc novému domovu.

2. Kapitola

„Vítejte, Caroline, ve svém novém domově.“

Až nyní mu plně pohlédla do tváře. Nestihla nic říct. V okamžiku se seběhlo služebnictvo. Caroline byla z nového života a domu nesvá. Snažila se ovšem zachovat tak, jak ji přikazovalo nové postavení. Všem tedy s úsměvem poděkovala za přání štěstí.

Jakmile se sloužící vrátili ke své práci, hrabě vyzval Caroline, aby jej následovala do salónu.

Byl to krásně vybavený pokoj, kterému vévodil honosný krb. Její muž ukázal k pohovce a ona usedla. Sám pak přešel blíže k ohni.

Stál nyní u velkého ohniště a pozoroval svou ženu. Ta stále poposedávala, těkala očima po pokoji a nervozitou mnula krajkou na svatebních šatech.

„Drahá, Caroline. Promluvme si. Prosím.“

Mluvil k ní tichým, klidným hlasem. Doufal, že ji tak trochu upokojí. Zvláště v ní chtěl zmírnit narůstající strach. Caroline nevěděla co očekávat. Plaše tedy přikývla na souhlas.

Hrabě se posadil naproti ní. „Caroline, přál bych si, abychom byli vždy k sobě upřímní. Dovolte mi začít. Nejsem tak bláhový, abych si namlouval, že mladá dívka jako vy sní o muži, jako jsem já. Já již ženu měl. Velmi jsem ji miloval. Bohužel zemřela. Nechtěl jsem se znovu oženit. Osud... spíše váš otec a zásluhy vašeho bratra způsobily, že je to nyní jinak. Jsem oproti vám stár. Ovdověl jsem v době, kdy jste nebyla na světě. Nebudu vás

nutit do plnění manželských povinností. Bude to však jen mezi námi. Jste paní tohoto domu. Náleží vám všechna práva z toho vycházející.“

Chtěla něco říci, ale slov se jí nedostávalo. „Já... přece...“

„Vím, co vám matka kladla na srdce. Především rady týkající se početí dědice. Všechny to sdělují svým dcerám. Následně je v tom jejich manželé utvrzují. S tím se ale netrapte. Jste paní tohoto domu! Mrzí mě, že vaše mládí a sny ustoupily povinnostem vůči rodině. Nicméně... snad oceníte život v úctě, kterou vám budu prokazovat. Vím, naše manželství bude bez lásky. Každá dívka ve vašem věku po ní touží. Chováním vašeho bratra ovšem vznikly těžkosti. Rozhodně by vás nepotkala budoucnost, kterou jste si pro sebe přála. Tady vám nic nehrozí. Dnešním dnem jste paní tohoto domu. Snad mohu doufat, že zde budete šťastná. Slibuji... udělám vše pro to, abyste byla.“

Caroline byla ze slov hraběte Dornfield zmatená. Cítila vděčnost za to, co řekl. Na druhou stranu, nevěděla, co si má počít. Jak s ním mluvit nebo se k němu chovat? Pohlédla na něj. „Dě-děkuji. Nevím, hrabě, co říci.“

Věděl, že ji přivedl do rozpaků. Postavil svou novomanželku před bránu k životu, který neočekávala. „Nemusíte říkat nic, Caroline. Bylo toho na vás v poslední době příliš. Ukážu vám pokoje. Jsou hned vedle mých. Jsme manželé, přestože máme domluvu. Je tedy vhodné, abyste pobývala v mé blízkosti. Pojd'te. Odpočinek vám udělá dobře.“

Nabídku odpočinku velmi uvítala. „Děkuji. Máte pravdu. Ráda bych strávila chvíli osamotě.“

Její pokoje byly nádherně zařízeny. Vše obložené dřevem. Postel s nebesy. Výhled do rozlehlých zahrad. Nikdy neviděla tak působivé místnosti. Na rodném panství dbala matka na eleganci a okázalost. Tady se vše zdálo vkusně a decentně zařízeno.

Její věci již byly vybaleny. Nic nebránilo odpočinku.

„Nechám vás nyní samotnou. Doufám, že se mnou poobědváte.“

„Děkuji. Samozřejmě přijdu.“

Poté hrabě odešel. Caroline osaměla a mohla opět přemýšlet.

Pokud to myslel hrabě doopravdy, čekal ji život paní domu. Byl na ni hodný. Zdálo se, že má způsoby na míle vzdálené od jiných mužů ve společnosti. A možná měl pravdu. Její bratr vyhledával čím dál horší společnost. Kdoví, jakou měla její rodina budoucnost. Ona bude mít celý život jistotu a domov. Povinnosti hraběnky tohoto panství. I když bez lásky. Nikdy neprožije to chvění v srdci. Ty bezesné noci. Nepozná, co je milovat. Tolik si přála zažít všechno krásné a vyčtené z knih.

Vysoká společnost si spíše než na lásce, zakládala na pověsti a majetku. Třeba by lásku nikdy nepoznala. Mohla prožívat jen beznaděj.

Tady bude žít v úctě. Zabezpečená. Může klidně spát. Rodinné majetky jsou zachovány. Postavení taktéž.

Mohla být šťastná.

Jednou vyčetla, že přátelství je více než láska.

A hrabě ji nabídl své přátelství. Pro další život to bude muset stačit. Nic se nezmění trápením nebo stesky.

Další úvahy musely počkat. Byl čas se převléknout. Její novomanžel čekal v jídelně.

Ve dveřích pokoje se jako na zavolanou objevila služebná. Pomohla své paní svléknout svatební šaty. Uložila je do truhlice a následně odnesla.

Jako by se tím starý život Caroline uzavřel a započal ten nový.

V doprovodu služebné se vydala do jídelny. Hrabě na ni již čekal. Když vešla, usmál se. Přišel blíže k ní. Nabídl jí své rámě a Caroline se nechala odvést k jídelnímu stolu. Nebylo cesty zpět. Zaujala své místo. Postavení paní domu a hraběnky Dornfield.

Nyní seděla proti svému muži. Dělal je pouze krásně a bohatě prostřený stůl.

„Jak se vám líbí v novém domově? Pokud budete chtít, můžeme se zítra projet na koni. Podíváte se po okolí. Na panství je mnoho pěkných míst. Třeba si některé z nich oblíbíte a budete se cítit šťastná.“

Caroline s úsměvem přikývla. „Děkuji. Ráda poznám vaše panství. Na koni jezdím s potěšením. Měla jsem vlastního...“

Po těchto slovech posmutněla.

Hrabě si samozřejmě povšiml smutku v její tváři. Viděl, jak ji vzpomínka zasáhla. Ocitla se daleko od toho, co měla a znala. „Na mé svolení se ptát nemusíte. Kdykoliv budete chtít, můžete se projet. Mé stáje, mí koně jsou vám k dispozici.“

Nesměle se usmála.

Dveře jídelny se náhle otevřely. Sloužící nesl ták, na kterém ležel nějaký list.

„Pane hrabě, omlouvám se, ale lord Christen zasílá tento list. Posel čeká na vaši odpověď.“

Hrabě pokynul, aby přišel blíže a převzal list. Caroline vyčkávala, až její muž dopis přečte. Ve tváři svého chotě spatřila zachmuření. Zpráva jej velmi nepotěšila.

„Jamesi, řekni poslu, že přijímáme.“

James úklonem hlavy přijal odpověď svého pána a odešel.

Obrátil svou pozornost zpět ke své ženě. „Lord Christen nás zve na zítřejší hon. Budeme muset odložit naši projížďku. Bylo by vhodné, abyste jela se mnou. Nepochybuji o tom, že se rozšířily zvěsti o naší svatbě. Určitě pronikly do všech společenských salónů. Všichni nás chtějí vidět bok po boku.“

Caroline nemohla odmítnout. Vědoma si postavení, jaké nyní zastávala. Manželka hraběte Dornfield musí reprezentovat svého chotě. „Samozřejmě vás doprovodím. Jen...“ Nevěděla, jak nejlépe vyjádřit své pocity z tohoto pozvání.

„Jen?“

„Mám obavy. Doposud jsem při společenských událostech trávila čas mezi svými vrstevnicemi. Nyní budu v kruhu jejich matek a vdaných dam. Abych řekla pravdu, nikdy jsem nechápala, co mou matku baví na nekonečných řečech a pomluvách. Řešení módy při určitém společenském postavení. Jaké množství květin je na plese vhodnou výzdobou. Nebo jestli nevhodně zvolená krajka na šatech způsobí, že se dívka nevdá. Zda je vrcholem nevkusy či ukazatelem nedostatku peněz příchod do společnosti ve stejných šatech. A jakého dalšího *fó pá* se někdo dopustil.“

Jakmile tuto myšlenku jeho žena dopověděla, začal se hrabě srdečně smát. „Drahá, Caroline. Bohužel život

většiny těchto dam je nenaplněný. Proto se jej snaží vyplnit těmi bezduchými řeči. Jsem rád, že vás se tato skutečnost netýká. Upřímně musím říci, že si ani nedokáží představit, jak se podílíte na podobně smysluplných konverzacích. Věřte... při nejbližší příležitosti vás ze spárů této obohacující společnosti vysvobodím.“

Opětovala mu úsměv. „To budete laskav. Už tak mě čeká dohled vícehlavé saně.“

Jeho smích byl velmi upřímný. „Teď jste mě opravdu pobavila. Ale neměla byste tolik používat příklady, které vyčtete z literatury.“

„Proč ne?“

„Protože další lidé by k vašim přirovnáním nemuseli mít pochopení. Sama jste řekla... jsou to často bezduché řeči. Myslíte, že ti, kteří dokáží hovořit jen o pomluvách, nepodstatných, často směšných starostech, nebo ti, co neznají život za jejich hradbami z bohatství, pochopí cokoli jiného? Že naleznou v sobě kousek smyslu pro skutečnou rozpravu? Či vytuší váš smysl pro vtip?“

Caroline nad jeho slovy nemusela dlouze přemýšlet. „Máte pravdu. Budu muset dávat pozor na to, co říkám, komu a kdy.“

Další jejich konverzace se odehrávala ve velmi příjemném duchu. Musela označit svého chotě za velmi milého společníka. Zdálo se, že její život nebude až tak prázdný. Neměla sice svou vysněnou lásku, ale mohla mít ve svém muži dobrého přítele.

Která z vysoce postavených dam tohle mohla říci o svém manželovi?

3. Kapitola

Caroline se probudila do slunečného rána. Vyspala se velmi dobře. Až byla sama překvapena. Ještě včera měla velké obavy. Místo toho se dostavil klid a bezpečí. Chmury na tvář přineslo jen pozvání na hon.

Nyní seděla v otevřeném kočáře. Její muž jel na svém koni.

„Nemám moc ráda tyhle hony a lovení. Měla jsem vždy o otce strach, když s ostatními muži lovil zvěř a my s matkou na něj čekaly. Budete opatrný, že ano?“

Přestože byli manželé teprve den, nepřála si, aby se mu něco stalo. Našla v něm svého přítele.

Hrabě se na ni usmál. „Nemusíte se obávat, Caroline. Více než o zvěř, půjde o obchodní záležitosti. I když nepopírám, že mi lichotí váš strach o mě. A jak jsem slíbil, nenechám vás dlouho na pospas dámám.“

Zbytek cesty uběhl rychle. V příjemném duchu jejich konverzace. Když pak přijeli na lordovo panství, bylo již na nádvoří velmi rušno. Caroline se rozhlédla. Mezi hosty uviděla i své rodiče. Hrabě seskočil z koně a pomohl své ženě z kočáru. V ten okamžik si všichni mezi sebou začali povídat. Sňatek, pro který se rozhodl hrabě Dornfield, byl terčem spekulací a pomluv. Zvláště po tom, co se všeobecně vědělo, jak odmítá další sňatek. Žádná z vdov ani bohatých dcer neměla šanci na úspěch. A náhle se po jeho boku zjevila mladá hraběnka Caroline Dornfield.

Hrabě šeptem uklidnil svou manželku. Povzbudil ji k odvaze. Pak se přidal k ostatním mužům. Jeho žena

co nejdříve vyhledala svou matku. Alespoň nějaká blízká tvář, která se ji nesnažila probodnout pohledem.

Hraběnka přítomnost své dcery také velmi ocenila. Ovšem ze sobeckých důvodů. Chtěla dát na obdiv, jak dobře provdala svou dceru. Za muže, u kterého dcery jiných dam neměly v namlouvání či podlézání úspěch. „Holčičko drahá! Jsi pryč jeden den a mně se již tolik stýskalo. Jsem ráda, že tě vidím. Kéž bych tě mohla spatřit častěji.“

„Můžeš za mnou přijet kdykoliv. Žiji přeci blízko. Na vedlejším panství.“

Hraběnka se nenechala lehce štiplavou odpovědí své dcery vyvést z míry. „To víš, že přijedu drahoušku. Pověz mi, jak se k tobě hrabě chová? A služebnictvo? Už sis všechno prošla a zkontrolovala? Musíš služebnictvu od počátku ukazovat kdo je paní domu.“

Caroline tyto řeči nebyly příjemné. Svému muži však slíbila, že dobře zváží svá slova. „Vše je v pořádku. Všichni jsou moc milí. Ihned mě přijali jako paní domu. Hrabě je galantní a ohleduplný.“

„Ach, to jsem ráda. Už se mě spousta dam ptala na tebe a tvé manželství. Musíme se ihned přidat k ostatním. Pojdme.“

Následovala svou matku. Nechtělo se jí do jámy lvové. Z jejího nového postavení ovšem vzešlo i plno povinností.

Povinnost nazvaná: *společenská konverzace se spoustou nepřejících, pomlouvačných a skandálu chtivých žen.*

Hlavním tématem hovorů přítomných dam bylo samozřejmě její manželství. Jakmile vešla se svou matkou do místnosti, všechny utichly.

Lady Gisela si ihned vzala hlavní slovo. „Och, drahá Caroline, tady jste. Představte si naše překvapení, když jsme se vaší matky zeptaly, proč zde nejste a ona nám sdělila, že přijedete se svým manželem.“

Manželka hostitele ihned navázala na neupřímnost její přítelkyně. „Kdo by to byl řekl... hrabě Dornfield a ženatý!“

„Všichni mysleli, že po smrti své ženy zanevřel na manželství,“ pronesla hraběnka Eleanor.

Tento proslov doplnila hraběnka Teodora: „No, milé dámy, zdá se, že hrabě je stejný jako ostatní muži v jeho věku. Otáčí se za mladou dívkou. Vaši manželé také běhají do pokojů mladých služek, aby si dokázali svou mužnost.“

Lady Gisela se znovu chopila slova: „Samozřejmě, drahousku. Běžná věc. Všichni jsou takoví. K manželství to patří. Ale nebuďme dámy pokrytecké. Všem nám vyhovuje, když své manželské povinnosti nemusíme vykonávat tak často. Máme od svých manželů klid. Jen hrabě to prvně vyřešil mladou manželkou a až později odejde ze společného lože za mladší milenkou.“

Všechny přítomné dámy se začaly smát. Řeči těchto dam neustávaly. Byly čím dál zlomyslnější.

Cítila se velmi sklíčeně. Samozřejmě, že nemohla vědět, jestli má hrabě na panství nebo ve městě nějakou ženu, která krátí jeho osamělé noci. Navíc se domluvili na odděleném životě. Přesto jí tyto řeči nebyly příjemné. Chtělo se jí křičet. Zastavit takové řeči. Ale co mohla říct? Svěřit se s dohodou mezi ní a hrabětem nemohla. Snažila se pohledem najít svého muže. Jenže ten spolu s ostatními odešel lovit. Nezbylo tedy nic jiného než zůstat zde. Musela se přesunout s ostatními dámami do salónu.

Když procházely galerií k dámskému salónku, všimla si několika svých přítelkyň. Tyto dcery několika hrabat a lordů znala od útlého dětství. Vzdálila se tedy od své matky a ostatních dam.

„Henrieto, Victorie, Elizabeth.“ Caroline k nim s úsměvem přistoupila.

Jako první se otočila Victorie. „Caroline. Přišla jsi za námi? Nečekaly jsme tě.“

Spíše než přátelsky to znělo pohrdavě.

„Matka říkala, že ses vdala,“ doplnila Henrieta.

S náznakem opovržení promluvila i Elizabeth: „Ani jsi nás nepozvala na svatbu!“

Chtěla jim odpovědět. Vše vysvětlit. Ale její přítelkyně se začaly navzájem překřikovat. Pokládaly spoustu otázek.

„Zrovna hrabě Dornfield? Vždyť je starý!“

Stejně jako Victorie, i Henrieta si přisadila: „A co svatební noc? Bolelo to hodně?“

Elizabeth se nenechala zahanbit v úvahách. „Ve svém věku musí být dost zkušený, ne? I když se říká, že od smrti manželky jej žádná jiná nevlákala do ložnice.“

Victorie začala své přítelkyni odporovat: „To je podle mě hloupost! Žádný muž by nevydržel tolik let! Vždyť nezvládnou ani dobu, kdy je manželka těhotná!“

Tuto myšlenku vzápětí potvrdila i Henrieta: „Má matka říkala, že s tím musí žena počítat. Muž má právo na uspokojení svých potřeb. Od čeho jsou pak na panství mladé služebné nebo děvečky na statcích?“

Elizabeth chvíli mlčela a poté pronesla: „Hrabě jistě bude chtít využít přednosti mladé manželky. Dědice potřebuje každý. Na druhou stranu Caroline bude mít brzy

od manželských povinností klid. Pak si najde mladého milence.“

Caroline celou dobu mlčela. Takové byly její přítelkyně vždy? Vůbec je nepoznávala. Neměla slov.

Věděla, že s nimi nemohla hovořit o všem. Ale až nyní si uvědomovala, jak byl tento svět vzdálený. Nyní se odcizil ještě mnohem víc. Nepatřila ke svým přítelkyním. Nezapadala ani do salónu mezi její matku a ostatní dámy.

Raději je nechala v dalších debatách samotné. Nechtěla už zůstat vevnitř domu.

Zastavila se na terase a pozorovala zahradu. Chvilí ticha si velmi ráda dopřála. Měla být v salónku, ale jen na to pomyslela, šly na ni mdloby. Pomluví ji tak jako tak. Za cokoliv jiného. A to dříve či později. Nemusí se aspoň snažit zakrýt své rozpaky, až budou znovu hovořit o potřebách mužů mít milenky.

„Je únavné poslouchat ty prázdné řeči, že ano?“

Caroline se otočila. Stála tam neznámá žena. Mohla být o něco starší než ona. Nejistě se na ni usmála. Netušila, kdo to je. Snažila se tedy udržet vážnou tvář.

„Kvůli mně nemusíte zachovávat vážnost. Sdílím vaše pocity. Jsem zde krátce, ale raději bych se vrátila do zámorí.“

Caroline stále mlčela.

„Och, rozumím. Kde je mé vychování. Vždyť se vůbec neznáme. Jmenuji se Samantha. Můj otec byl lord Sesthort.“

Snažila se tuto neznámou ženu někam zařadit. Až po chvíli si vzpomněla. „Slyšela jsem o vás a vaší rodině. Hodně se o tom ve společnosti mluvilo. Jsem Caroline.“

Můj otec je hrabě Winter. Tedy nyní již hraběnka Dornfield... od včerejšího dne.“

Samantha se usmála. Bylo znát upřímný a milý úsměv. „Také jsem o vás slyšela. Společnost umí být krutá. Dámy nemají svou vůli ani vlastní rozum. Tak mají hlavu plnou hloupých řečí a pomluv.“

Přišla blíže ke Caroline.

Ta byla její upřímností zaskočena. Nebylo obvyklé říkat takové věci nahlas. Sama musela krotit svou vůli tyto myšlenky vyslovit.

Tahle žena vše řekla na terase, kde je mohl každý slyšet.

Odvážila se promluvit. „Také nerozumím. Jak se mohou spokojit s tak prázdným životem?“

„Vyslechla jsem vaši konverzaci s přítelkyněmi. Byla vidět ta chvíle zjištění, že jste nikdy mezi ně nepatřila. Znam to sama. Přehlížení této skutečnosti celé ty roky. Máte ve vaší tváři stejné myšlenky a poznání, jakým jsem prošla já.“

„Jak jste se s tím smířila? Nevypadáte jako někdo, komu by vyloučení ze společnosti vadilo.“

Samantha se zasmála. Mladá hraběnka Dornfield si uvědomila, jak nezdvořile něco takového vyznělo. „Omlouvám se. Ptát se na takovou otázku je nepatřičné.“

„O tom to právě je. Byla jste vychována tak, aby vám záleželo na názoru společnosti. Já se tohle odnaučila. Nepřikládám vážnost slovům, které říkají. Nepřipouštím si jejich zlé řeči. Snažím se přehlížet pomluvy o mé rodině. A mohu říci, že mi tato společnost nechybí. Nemusím se nutit do bezduchých konverzací. Nikdo to ani neočekává. Mohu si vybrat, s kým se budu přátelit. Komu

věnuji svůj čas. Tedy máte pravdu. Nevadí mi vyloučení ze společnosti. Nemusím se přetvařovat.“

„Myslím, že vám závidím.“

„To nemusíte. Vidím ve vás stejné smýšlení, jaké jsem měla tehdy já. Stačí zůstat svá.“

Obě se na sebe usmály.

Další konverzace se Samanthou byla základem pro získání nejlepší a věrné přítelkyně.

I její zásluhou přečkala Caroline čekání na svého muže.

Mladá hraběnka byla nejšťastnější během cesty domů.

„Bohužel mě, Caroline, nepřekvapuje, co říkáte. Jak jsme již hovořili předtím... jedinou náplní jejich volného času jsou pomluvy. Omlouvám se. Nechal jsem vás velmi dlouho v jejich společnosti.“

Caroline přikývla. Věděla, že dříve nemohli odjet. „Naštěstí přišla Samantha.“

Hrabě se podíval s překvapením na svou ženu. „Samantha?“

„Ano. Její otec byl lord Sesthort.“

„Opravdu? Překvapila jste mě.“

„Proč vás to udivilo?“

Její muž se na chvíli odmlčel. Jako by přemýšlel, kolik toho Caroline říci. „Nikdy jste od své rodiny neslyšela, co se událo?“

„O ničem nevím.“

„Lord Sesthort tehdy učinil několik špatných obchodů. Bohužel to dopadlo i na jiné rodiny. I váš děd, Caroline, a strýc... také v tom měli své investice. To je ta část dluhů, kterou Richard svým nezřízeným životem rozšiřuje. Pak raději lord Sesthort odjel. Nebo, dá se říci, utekl do zámorí.“